

Այս ասաց թէ չէ՝ մի խումբ պալատականներ սկսան իրանք էլ խնդրել, բարեխօսել, մինչև որ թագաւորն այդ արեւելից ձեռն քաշից՝ ասելով. Շնորհակցի, թէեւ լաւ չարի:

Մի անգամ ասաց Ջորջ Բուստամին.
« Թշնամուկ երբեք ինքն մի՛ համարիր
Գիտենք, ագրիւրներն երբ շատ կը լցուին,
Կուլ կը տան նոյն իսկ ուղտեր բեռնակիր»:

Զերկարեմ. վէզիրը տղին տարաւ առն ու ո՛չ մի Զանք չինայեց նրա կրթութեան համար. յանձնեց նրան բարեկիրթ դաստիարակներին, որոնց ձեռք տակ սովորեցաւ քաղաքավարութեան բոլոր ձևերը, մինչև իսկ թագաւորի հետ երես երեսի խօսակու եղանակը: Տեսնողները բոլորն էլ հաւանում էին: Մի օր թագաւորի հետ խօսելիս՝ վէզիրը պահ մի գովեց պատանու վարքն ու բարքը եւ ասաց. «Աւսումնաւ կանները բարեբար ազդեցութիւն ունեցան իր վրայ եւ իր նախկին ընթացքը մոռացաւ բոլորովին»: Այս խօսքի վրայ թագաւորի ծիծաղն եկաւ ու ասաց.

Գիւր բաւան գիւ կը լինի.
Կրթողն ով օր էլ լինի:

Անցաւ մի երկու տարի. մի խումբ փողոցային սրիկաներ յարեցան նրան ու հետը բարեկամացան, մինչև որ մի օր տղան վէզիրին իր երկու որդւոց հետ սպանեց ու ահազին հալլատութիւն վերցնելով փախուստ. տուաւ գողերի քարայրն ու բազմեցաւ իր հօր տեղը:

Վատ պողպատից լաւ սուր շինել չի՛ լինի,
Վատազգիին մարդ զարժենել չի՛ լինի:
Ով ի՛նչ կ'աւէ, անձրեն ունի իր մէջ կեանք,
Բայց սէզն այդու, լաւէն ճանճում չի՛ լինի:

Հախճախուտ վայրում սըրբուլ չի՛ բուսել,
Ջանքը զուր կ'երթայ, սեբ մի՛ ցանիք դու.
Վատ մարդուն բարիք թէ ուզես գործել,
Նայեն է թէ չարիք անես լաւ մարդու:

(Գիւլիսան)

1904 Նոյ 5

Դավիթ

Յարգ. Պարսիկեղից

ՄԵՍՐՈՊ Վ. ՄԱՒՈՒՏԵԱՆՏ

ԳԵՃ ԲՆԱԶԴՆԵՐ

Երեկ, սիրոյ երջանկութեամբ զինովցած,
Ծառի մը ակ, նըսած էիմ, գիրկ գիրկի:
— Այսպիս յաւէս սիրե՛մք իրա՛ւ՝ կ'ըսէր ցած:
— Դեռ չեմ սիրած, ըսի, ա՛յսքան ուժգնակի:

Ասեղազարդ երկինքին մէջ դիտեցիմ
Ասուպի մը փախչիլն հեռու շուսախոյ:
Ես դողացի. ա՛յ՜հեռու մէջ դիտեց իմ:
— Ասեղե՛ր ալ չե՞ն կ'անկնէր, հարցուց անձկալոյց:

Զեռփա վարդը, ձեռփա ճեղքեմ եւ դողեմ,
Թեք քեք ինկաւ: Լո՛ւո՛ւ նայեցանք քեքքեռեմ:
Մեկիկ մեկիկ ժողվեց քեքքեմ, եք մեկիկ
Գիշերուան հովն անոնք՝ տաւա շաւ հեռուն:

Կը սիրեիմ, ու քընազդներն այս խորունկ
Կը հեզնեկեմ մեր կեանքն հազի՛ւ երջանիկ:
Զեռփա վրաս ըզգացի շիր մը արցունք:
Մեր կարձ սիրոյն կասկածն էր աւ անդրանիկ:

ՎԱՀԱՆ ՄԱԼԷԶԵԱՆ

ԽԵՂՋԵՐՈՒՆ ՄԱՎԸ

Մանե՛ ե՛ որ կը պիտիք, աւա՛դ, ու կ'ասրեցնե՛.
Նըպասակն է կեանքին, ու միակ յոյսն է որ
Մեզ իխսիր մը պէս կը ցնցե՛, կ'արթեցնե՛,
Ու միեւնչե՛ իրիկուն քաղնու սրտ կուտայ:

Փոքորիկն, ձիւնին ու եղեմակն մեղէն՝
Լոյսն է որ կը շողայ հորիզոնին վրայ սեւ.
Ուղեգրիկն յիշած պանդղիկն է անուանի
Ուր պիտի կշտանանք ու հանգչիմք ու ֆեանանք:

Հրեշտակ մըն է որ մասնեմուն մեջ մագնիս՝
Ունի փունն ու շընոնն անձառ եղանակեմուն
Եւ կը շփե՛ մանիան արքան ու մերկ մարդոց:

Փառն է Աստուածներուն, շտեմարանը միսիկ,
Քրտակն է աղմակն ու հայեցիկը հիկ,
Մեծ դուռն է՝ անձանք Երկինքին վրայ բացուող:

Յարգ. Ա. Զ.

ՇԱՐԼ ՊՈՏԼԵՐ

